

4 preguntes 4 per a una conclusió final?

...un 22è dia del 2n mes (E · M ·)

QUI SOM?

Som criatures febles i finites. La nostra vida es troba entre dues eternitats: un present sense durada situat entre un passat insondable i un futur sense límits. Sabent discernir el bé del mal, creiem en la perfectibilitat de l'ésser humà.

D'ON VENIM?

El nostre cos prové dels elements que constitueixen l'univers material i el nostre esperit, essència de la nostra personalitat, prové de la Gran Deu d'on emana l'existència.

ON ANEM?

Cap a la mort i, d'allà, cap a l'eternitat.

QUINS SÓN ELS NOSTRES DEURES?

Actuar amb rectitud, estimar el proïsme, ser solidari amb qui pateix la injustícia.

Aquestes són les respostes possibles al colofó ritual del R · E · A · A ·. La suma final d'un viatge que no és altre que el viatge mateix que fem cadascú de nosaltres com a éssers humans. La definició dels paràmetres de la nostra existència a través d'una codificació simbòlica presidida pel Gran Arquitecte de l'Univers en tant que seny ordenador, organitzador impenitent de les individualitats que conformen la multiforme assemblea humana arreu.

Arribant fins aquí ens hem divertit, i no voldria semblar frívol. Ens hem *divertit* perquè *hem après* que la reflexió és quelcom que va molt més enllà de les vicissituds del viure i experimentar cada dia. La indescriptible bellesa de l'àliga que volta per damunt dels nostres caps, que es-codrina amb precisa exactitud, molts metres avall, herbes, matolls i turonets és la imatge de la vida mateixa que flueix amb la precisió i el rigor necessari que ha de permetre la subsistència de tota criatura en un conjunt harmònic. Poc podem pensar nosaltres, des de baix, què pensa l'au en la seva cacera. Però sí que sabem que hi ha un valor simbòlic. D'aquí el DEUS MEUM-QUE IUS (Déu i el meu dret) que les seves urpes defensen. Ens permetem, a més, de fer-la bi-cèfala (cap blanc, cap negre) apel·lant la dualitat sempre present (tot i els matisos que l'envolten). Dualitat present en la terra que trepitgem, als mars que naveguem, als aires que respirem... en el plom i el mercuri hi endevinem la ductilitat material. El plom, l'aigua de tots els materials (Paracels) i el mercuri, que té el poder de fixar i purificar l'or. I les mans les quals, indemnes, han sortit de la marmita on bullien les passions que haguessin pogut encegar-nos. Podríem anar força més enllà...

...les mans

Aquell dia, aquell dia tan llunyà, que ara intentem retrobar intensament furgant entre les boires de la memòria, però que *segur que no hem oblidat* se'ns van lliurar uns guants. Uns guants blancs per fer visible la puresa amb què acabàvem de renéixer i la voluntat d'accedir al treball ardu de, ens van dir, *polir la pedra bruta*. Polir els cantells i les asprors d'una matèria física i rude que es transforma immediatament en una seqüència immaterial de vivències i sensacions que caldrà adaptar i combinar amb l'experiència vital. A partir de l'anomenada *iniciació*

l'existència esdevé un pèl més complexa però també més rica en recerques de tota mena. Uns hem seguit. D'altres, però, malauradament ho han deixat. Uns han dit que *què era això de posar-se guants, un davantalet i fer mitja comèdia en un simulacre d'església o a través d'unes lletanies tedioses de monòlegs entre tòpics i asseveracions passades de moda...* Qüestió de convenciment? O de qui ha de convèncer qui?

Hem acomplert el cicle. Potser ara, avui i aquí, ens hem fet grans i ens hem adonat que la mica d'estada en un requartet de foscor, "la cambra de reflexió (prova de la terra)" pas previ a la superació de les dues primeres columnes, és una ínfima gota d'aigua que tenyeix un oceà de simbologies. Un oceà que embolcalla la força, la bellesa i la saviesa. Tres conceptes complementaris però, que de profans ens passaven davant dels ulls i amb prou feines ens en adonàvem, de tan evidents i tan interioritzats que apareixien en la nostra quotidianitat. I hi havia matisos, profunds i assenyalats per raons múltiples (històriques, socials, morals...) que ens passaven desapercebudes i ens deixaven mig perduts a la superfície de les aigües i se'ns feia enormement difícil albirar les costes on aixoplugar-nos de les maltempsades i de l'onatge sovint difícil. L'entrada al Temple va significar una immersió a la recerca del que no vèiem des de dalt per fer-nos adonar, d'una vegada per totes que som humans i que, per tant, cal actuar com a humans i fer honor a la categoria de ser-ho. Aquesta és la funció de la Francmaçoneria: estudiar i aprofundir tothora i tot temps una realitat ben simple i evident, la d'ésser homes i dones d'acord amb cada època i circumstància i amb un nord per seguir inalterable; que el millorament nosaltres mateixos ens proposem serveixi per millorar l'entorn. Ara hem de convertir-nos com mai en **Exemple**, per respecte envers els que ens han precedit i per responsabilitat envers els que ens seguiran. I hi arribem, mireu-ho, amb les mans nues, alliberades dels guants, símbol del treball ardu que hem hagut de fer fins avui (i que continuarem fent mentre tinguem força). Perquè "el treball ens fa lliures", algú va dir. Sabem però que aquelles "mans pures" han transcendit al nostre interior més íntim per fer-nos prendre consciència que hem de *ser qui som* i mostrar-ho molt més enllà de les Columnes. Segurs i sense defallir, amb sinceritat i sense autoengany. Per això els guants ens han servit per a la noble funció de despullar-nos de les impureses. Deixeu-me acabar amb un dels "eiximplis" lul·lians del "Llibre de les bèsties":

En una terra s'esdevingué que un milà portava una rata, i un ermità pregà Déu que aquella rata caigués a la seva falda. Per les oracions del sant home, Déu va fer caure aquella rata a la falda de l'ermità, el qual demanà a Déu que en fes una bella donzella. Déu escoltà els precs de l'ermità i convertí la rata en una bella donzella. "Filla", li va dir l'ermità, "vols el sol per marit". "Senyor, no, car al sol els núvols li priven la claredat". Aleshores l'ermità li demanà si volia per marit la lluna. Ella li va respondre que la lluna no tenia per ella mateixa claredat, ja que la rebia del sol. "Bella filla, vols el núvol per marit?" Respongué que no, perquè el vent menava els núvols allà on volia. La donzella no va voler el vent per marit perquè les muntanyes li impedié moure's bé; ni va voler les muntanyes perquè les rates les foradaven; ni va voler l'home per marit perquè matava les rates. A la fi la donzella demanà a l'ermità que pregues Déu que la tornés rata com abans era i que li donés per marit un bell rat.

He dit,

Arnau de Castellbò, 33è.

Abril, de 2013 (e.v.v.)

